

som jeg ved tidligere Behandling af denne Sag heroppe har udtalt, er en Modstander af Loven i dens Helhed, ikke alene fordi jeg anser den for at være ganske uundvendig, ganske unyttig, men tillige fordi jeg anser den for at være en Lov, hvis Tendens jeg ikke i nogen Retning kan billige, — kan jeg selvfølgelig heller ikke gaa med til at stærpe den ved de her stillede Ændringer. Naar der f. Eks. i det første Ændringsforslag foreslaas, at Ordet „bortfalder“ erstattes med „kan bortfalde“, saaledes at den fornærmede ikke har det i sin Magt at faa sin Sag til at bortfalde, men at det beror paa den offentlige Myndighed, kan jeg ikke gaa med dertil. De Sager, denne Lov kommer til at omfatte, ere jo dog kun Sager, som ikke falde ind under de strengere Bestemmelser i vor Straffelov; der kan jo ind under denne Lov falde Sager angaaende rene Bagateller, thi hvad er Vold, som ikke har medført Saar eller anden Skade? Det er dog Udtryk, der kan fortolkes derhen, at rene Bagateller kunne komme ind derunder, navnlig naar man vil lægge en vis Tendens ind i de Handlinger, der foretages. Jeg mener derfor, at, naar den fornærmede ikke ønsker Sagen forfulgt, saa er den udøvede Handling ikke af en saadan Beskaffenhed, at der er nogen som helst Grund til at forfølge den, og saa bør den under alle Omstændigheder bortfalde.

De Udtalelser, det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) fremkom med, og hvori han forudsatte, at den fornærmede kunde være Genstand for Paavirkning fra anden Side, hvorved han kunde bringes til at frasæde Sagen, uden at han i Grunden mente noget dermed, men alligevel helst vilde have Sagen forfulgt, pegede noget i Retning af, at denne Lov tænkes brugt i en ganske anden Retning end den, hvori den først er bleven motiveret heroppe, og navnlig i den Retning, som blev fremhævet i det andet Ting, nemlig naar der foreligger Stridigheder f. Eks. af faglig Art, som Arbejderne ere implicerede i. Jeg mener, at hvis dette er saa, har Loven fra først af fejlet under et Flag, som ikke er ganske rigtigt, thi dette er ikke de Betragtninger, som fra først af bleve gjorte gældende, men det kommer mere og mere frem, at Loven kan bruges paa den af mig antydede Maade, og saa kan den medføre Vilkaarlighed af en saadan Beskaffenhed, som jeg maasse kan komme til at tale nærmere om, naar Sagen kommer til Forhandling i dens Helhed.

Jeg mener altsaa, at der ikke er nogen Grund til at stærpe § 1 ved at forandre „bortfalde“ til „kan bortfalde“. Naar den

udøvede Handling er saa ubetydelig, at den fornærmede ikke ønsker, den skal forfølges, mener jeg, at Forfølgningen kan og skal bortfalde, thi jeg kan ikke indrømme, det har noget paa sig, at man deri vil kunne komme til at begaa Brud paa den offentlige Fred eller Overtrædelse af Politiforskrifter, thi den Slags Handlinger ere — rent bortset fra denne Lov — strafbare, saa af den Grund behøver man ikke denne Lov. Jeg mener derfor, at vi godt kunne blive staaende ved Lovforslagets Affattelse, saaledes som det foreligger fra Folketinget. — Det samme gælder med Hensyn til Ændringsforslaget til § 2. Medens det i Folketingets Affattelse er Handlingen, som skal være det afgørende for, hvorvidt de Straffe, som omhandles i denne Lov skulle indtræde, bliver det nu Dommen, der bliver det afgørende, men da jeg ser saaledes paa Loven i det hele taget, at den giver Blads for en meget vidtstrakt Vilkaarlighed, kan jeg ikke være med til, at det ikke er Handlingen, som det kommer an paa med Hensyn til de senere Straffes Bestemmelse, men Dommen. Man har dog mange Eksempler paa, at en Dom kan være fejlagtig, og jeg har den Følelse, at der efter denne Lov ret ofte vil blive fældet Domme, som jeg fra mit Standpunkt ikke kan betragte som retfærdige. Jeg kan derfor ikke være med til, at det ikke skal være Handlingen som saadan, der skal være bestemmende for, hvorledes Sager skulle behandles, men at det derimod skal være Dommen. Skal man overhovedet have denne Lov, maa det efter min Formening blive efter Folketingets Affattelse og ikke efter den her foreslaede.

Justitsministeren (Kump): Jeg kan fatte mig i Korthed, da jeg i alt væsentligt kan slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører (Goos). Jeg er enig med ham i, at Lovforslaget med de i det andet Ting foretagne Ændringer har tabt meget af sin praktiske Værdi. — De stillede Ændringsforslag kan jeg selvfølgelig tiltræde, idet de begge indeholde Forbedringer. — Jeg skal ikke komme videre ind paa de Betragtninger, der ere fremsførte af den sidste ærede Taler, idet de Udtalelser, der ere fremsatte af den ærede Ordfører, indeholde en tilstrækkelig Smødegaaelse. Hvad angaar den første Ændring, kunde den ærede sidste Taler have anført ganske de samme Betragtninger, som han anførte imod den, mod den tilsvarende Bestemmelse i Straffelovens § 203, der paa dette Punkt er fuldstændig enslydende med, hvad Loven med denne Ændring vil indeholde.